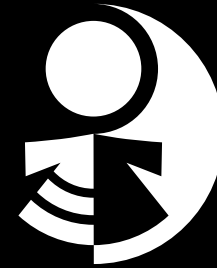

Dość bajkowych happy endów, dość przewidywalnych słodkich zakończeń, w których wygrywa dobro, a zło jest poniżane i ośmieszane! Wywrotowa grupa sztandarowych czarnych charakterów z różnych podań i baśni postanawia przeciwstawić się odwiecznej strukturze opowieści dla najmłodszych i dowieść, że zło jest dobre, a dobro złe. Żeby tego dokonać, muszą zniszczyć mityczną Fabrykę Dobrych Bohaterów. Szkoda tylko, że nikt im nie powiedział, jakie to może mieć konsekwencje...

„Niezłe ziółka” Magdaleny Mrozińskiej w reżyserii Pawła Aignera, uznanego za jednego z najwybitniejszych współczesnych twórców teatralnych, to sceniczna jazda bez trzymanki. Przygodowa sztuka pełna humoru, galopującej akcji oraz postaci, których nie sposób nie polubić, jest opowieścią o sile przyjaźni oraz magii świata, w którym dobro nieustannie przeplata się ze złem. A mając za sobą przykre doświadczenia, możemy bardziej docenić to, co miłe. Czyżby rzeczywiście zło nie było takie złe? Poszukajcie odpowiedzi razem z naszymi niezłymi ziółkami!

Dla dzieci od lat 9

← Czarne charaktery występujące w spektaklu

TEKST
Magdalena Mrozińska

REŻYSERIA
Paweł Aigner

SCENOGRAFIA
Magdalena Gajewska

MUZYKA
Piotr Klimek

RUCH SCENICZNY
Alexandr Azarkevitch

ASYSTENT REŻYSERA
Paulina Lenart-Majtas

ASYSTENT KOMPOZYTORA
Filip Sternal

**PRZYGOTOWANIE
WOKALNE**
Katarzyna Buja Kazuba

WYSTĘPUJĄ
Rafał Hajdukiewicz
Aleks Joński
Kuba Jotko
Paulina Lenart-Majtas
Grażyna Nieciecka-Puchalik
Edyta Niewińska-Van der Moeren
Maciej Sikorski
Krzysztof Tarasiuk

INSPICJENT
Piotr Celebucki

MUZYKA NA ŻYWO
Michał Starkiewicz – gitara
David Serebryanik – piano

**SCENOGRAFIE
I KOSTIUMY
DO SPEKTAKLU WYKONALI**

Elwira Koczorowska
Agnieszka Kujda-Jakacka
Barbara Kwietniewska
Piotr Łaziński
Tomasz Sterczewski
pod kierownictwem
Marii Pietras

OBSŁUGA SCENY
Piotr Celebucki
Michał Szczęsny
Arkadiusz Sienkiewicz
Janusz Więckowski

ŚWIATŁO
Leonard Bursakowski

DŹWIĘK
Jarosław Krawczyk

prapremiera 16 września 2022

**DYREKTOR NACZELNY
I ARTYSTYCZNY**
Tomasz Lewandowski

ZASTĘPCA DYREKTORA
Edyta Przystupa

KIEROWNIK LITERACKA
Magdalena Mrozińska

EDUKACJA TEATRALNA
Magdalena Bogusławska

MARKETING
Julia Urzykowska
Agnieszka Wunsch

KIEROWNIK BIURA OBSŁUGI WIDZÓW
Anna Kaczmarczyk

REDAKCJA PROGRAMU
Magdalena Mrozińska

IDENTYFIKACJA WIZUALNA SPEKTAKLU
Kaja Depta-Kleśta
Piotr Depta-Kleśta

DRUK
GraphicHouse

WYDAWCA
Teatr Lalek PLECIUGA
pl. Teatralny 1
71-405 Szczecin

www.pleciuga.pl

Dofinansowano ze środków
Ministra Kultury i Dziedzictwa
Narodowego pochodzących
z Funduszu Promocji Kultury

patronat medialny:

TEATR LALEK
pleciuga

9+

WILK

Przyszła pora na rachunek sumienia: zjadłem tę małą śmieszłą dziewczynkę w czerwonym płaszczku, zdmuchnąłem świnkom domy, pożarłem kozłatka...

„Niezle ziółka”, fragm.

Nie taki wilk straszny

Wilk w wielu baśniach i podaniach dorobił się bardzo złej reputacji. Zupełnie niesłusznie! Wilki to bardzo mądre i opiekuńcze zwierzęta. Kiedy tworzą parę, pozostają ze sobą przez całe życie. Wspólnie wychowują potomstwo, pomagają słabszym, opiekują się najstarszymi członkami watahy, liczącej zazwyczaj kilka osobników. Swoją drogą, trafniej byłoby ich nazywać po prostu... rodziną. Nazwa „samiec alfa”, kojarzona z najsilniejszym wilkiem, przywódcą o dominującej pozycji, również mija się z prawdą. Zazwyczaj życiem grupy kierują wspólnie rodzice. Pamiętajmy o tym, że to nie wilk jest zagrożeniem dla człowieka, lecz człowiek dla wilka. Niebezpieczne jest zarówno kłusownictwo, jak i bezrefleksyjne ograniczanie naturalnych siedlisk tych wbrew pozorom płochliwych zwierząt, na przykład poprzez budowanie nowych osiedli czy sieci dróg.

- ♦ Gdzie spotkałeś wilka? Bardzo prawdopodobne jest, że nigdy nie widziałeś go na żywo, ale zastanów się, w jakich baśniach i legendach była „o wilku mowa”.

MARA

BORUTA

Skupcie się. Będę przemawiał. Wybrańcy! Najczarniejsze czarne charaktery! Nie widzieliście Mary?

WAMPIR

„Mery”. Po angielsku mówi się „Mery”. „Mary” się pisze.

BORUTA

Nie chodzi o Mery, tylko o Marę, głąbie jeden! Mówi się czary-mary czy się nie mówi?!

„Niezle ziółka”, fragm.

Czary Mary

Dawni Słowianie wierzyli, że świat pełen jest niezwykłych postaci. Większość z nich była straszna, demoniczna i niezle uprzykrzała im życie. Południca na przykład atakowała ludzi pracujących w polu w samym środku upalnego dnia i męczyła łaskotkami aż do nieprzytomności. Planetnicy w złości ciskali z nieba piorunami. Mamuna zdrowe niemowlęta podmieniała na chore, a Mara siadała we śnie na klatce piersiowej, powodując duszności, albo zakradała się, żeby wysysać z ludzi energię życiową. Tak naprawdę wszystkie te wierzenia były próbą wytłumaczenia świata – zjawisk atmosferycznych, zdrowotnych przypadłości, nieszczyśliwych zdarzeń. Choć wygląd Mary, pojawiającej się w naszym spektaklu, jest wizją scenografki, wyobrażano ją sobie jako widmo, „żywego trupa” – wysoką kobietę o nieproporcjonalnie długich nogach i przezroczystym ciele. Ludzie zabezpieczali się przed jej przyjściem na wszystkie sposoby – tworzyli specjalne kompozycje ziół, trzymali w zasięgu ręki wodę święconą, a nawet... chodzili spać z siekierą.

- ♦ Czary-mary, hokus-pokus, abrakadabra... A może zupełnie co innego? Stwórz własne zaklęcie i wymyśl, do czego się go używa.

BABA JAGA

BABA JAGA

Lepiej odejść stąd czym prędzej!
Zaraz miotłą cię przepędzę!
Albo i do kotła wpędzę!
Ugotuję barszcz!
Barszcz z uszkami,
z kolanami,
i tłustymi ramionami...
Mniami!

„Niezle ziółka”, fragm.

Znana nie lubiana

Kto z nas nie słyszał o Babie Jadze? To jedna z najpopularniejszych postaci z mitologii słowiańskiej, a już sam fakt, jak się nazywa, nie pozostawia wątpliwości co do jej złowieszczej natury. Jaga wywodzi się bowiem z prasłowiańskiej jęgi (która ewaluowała później do jędzy), oznaczającej mękę, grozę, niebezpieczeństwo. W wielu podaniach występuje jako stara, odrażająca wiedźma, która mieszka w chatce na kurzej nóżce albo w głębi lasu. Wierzono, że porywa zbłąkanych wędrowców, zwłaszcza dzieci.

- ♦ Chatka z piernika, dom na kurzej nóżce? A dlaczego nie nora w ziemi, domek na drzewie albo wielki but? Zaprojektuj własną chatkę Baby Jagi.

DIABEŁ BORUTA

DIABEŁ BORUTA

Dość już wycierpieliśmy. Ośmieszani, poniżani, mieszeni z błotem. Dyskryminowani. Dlaczego mamy się godzić na górowanie dobra nad złem? Dlaczego we wszystkich, podkreślam: WSZYSTKICH, bajkach wygrywa dobro, a zło spychane jest na margines? Dobre postaci o alabastrowych twarzyczkach uśmiechają się triumfująco rządami śnieżnobiałych zębów, a my jesteśmy wystawiani na pośmiewisko. Brzydcy, niechciani, zapomniani. Pora przeciwstawić się dobru, pora udowodnić, ile jesteśmy warci. Nie musimy chować się po kątach. Państwo bajek jest dla wszystkich. Pora zacząć się tu panoszyć. Z podniesionym czołem walczyć o swoje. Przejmujemy ten las!

„Niezle ziółka”, fragm.

Hulaj duszo, piekło jest!

Legenda głosi, że diabeł Boruta zamieszkuje podziemia zamku w Łęczycy. Najczęściej przedstawia się go jako dostojnego, czarnoookiego szlachcica z długimi wąsami, ubranego w bogaty kontusz, zakrywający ogon i czapkę, zasłaniającą rogi. Ale jego postać ewaluowała na przestrzeni lat. W czasach przedchrześcijańskich wierzono w borutę, demona lasu, nazywanego też leszym, leśnym dziadem albo dziadem borowym. Co ciekawe, boruta nie był jednoznacznie zły. Mógł zaprowadzić wędrowców w głąb lasu albo wskazać im bezpieczną drogę do wyjścia. Wydać ich na pastwę dzikich zwierząt albo ich przed nimi uchronić. Wskazać miejsca obfitujące w leśne runo albo zebrane leśne owoce wysypać z koszyka. Wszystko zależało od tego, jak ludzie traktowali las i jego mieszkańców.

- ♦ Czy wiesz, co oznaczają następujące powiedzenia i przysłowia?

- Co nagle, to po diable,
- Nie taki diabeł straszny, jak go malują,
- Gdzie diabeł nie może, tam babę pośle,
- Złego diabli nie biorą,
- Diabeł coś ogonem nakrył,
- Tam, gdzie diabeł mówi dobranoc,
- Diabeł tkwi w szczegółach.

WAMPIR

WAMPIR

(zlizuje własną krew z palca) Ambrozja! Że też wcześniej na to nie wpadłem! Zawsze mam dostęp świeżej krwi! Nie umrę! Nie umrę! (zaczyna się kąsać)

BABA JAGA

Pamiętaj, żeby jeść dużo czekolady. Uzupełnia niedobory żelaza i glukozy.

„Niezle ziółka”, fragm.

Mroczny wampir

Ma śmiertelnie bladą twarz, przenikliwe spojrzenie i kły. Śpi w trumnie, a po zmroku wychodzi na świat, żeby żywić się ludzką krwią. Ponieważ ma wystrzone zmysły smaku i węchu, nienawidzi czosnku. Chyba każdy z nas słyszał o wampirze. Ta demoniczna postać występuje w wierzeniach wielu krajów i kultur i do dzisiaj inspirowała twórców książek, filmów czy gier. Najsłynniejszym wampirem jest hrabia Dracula, transylwański arystokrata, tytułowy bohater książki „Dracula” irlandzkiego pisarza Brama Stokera.

- ♦ Historii o wampirze nigdy za wiele. Wymyśl własną zaczynającą się od zdania:

Wampir obudził się z paskudnym bólem kła i stwierdził, że to najwyższa pora, żeby iść do dentysty...